

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Εδαρίστου Καράς)

(Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

η κώθηκα στής έπιτά τὸ πρῶτὸ κατακ νρασμένος και μὲ πνεστὸ. Εἶδα ἕνα γράμμα στὸ τραπέζι μου, τὸ ὁποῖον ἀνοῖξα μηχανικά. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν τῆς Μαρϊάννας.

Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶχε φέρει ;
"Εἰθυμήθηκα κατόπιν διὲ ὁ Ἰωσήφ μου εἶχε μιλῆσει τὴν προηγουμένη γι' αὐτὸ. Μοσχοβολοῦσαν ἀπὸ ἀρώματα ἐρεθιστικά. Ἡ Μαρϊάννα μου ἔγραψε :

«Μὲ λημονήσατε ἀγαπητὲ μου κύριε. Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς τὸ αὐτὸ συμβαίνει και ἐκ μέρους τῆς ἀφωσιωμένης δούλης σας. Πῶσον ἀπατήσαθε. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν μου χαρίζετε τῆς ἐπισκέψεως σας, ὅλα μου φάνονται σκοτεινά. Ἐλείψατε... Καὶ τώρα πειὰ κατάλαβα πόσο μου εἶσαθε ἀγαπητός.

«Ὁ ἀντικείμενος Λιβρὸν, ὁ ὁποῖος οὐς ἀντικατέστησε σὴν ποροβαίει, ἤλθε νὰ μου ἐφομολογήῃ τὸν ἐρωτὰ του . . .

«Φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι και θὰ ἔδινεν εὐχαρίστως δέκα ἔτη τῆς ζωῆς του, ὅπως μου εἶπε, ἀν μποροῦσε νὰ μὲ πῶρη μαζὶ τὸν σὸ τὰξιδι... Καὶ ὅμως... Ἡ καρδιά μου μὲ κρατᾶει ἐδῶ πέρα πρὸς χάριν σας. Τρέξετε λοιπὸν κοντὰ σὴν πίστη σας φίλη. Μ α ρ ι ἀ ν ν α .»

Βέβαια ἡ γυναίκα αὐτὴ μὲ κατεδῶκε και ὁ ἔρωτος τῆς θὰ ἐγένετο ἀληθινὸ βασανιστήριον γιὰ μένα, ἀν δὲν ἔδινε ἕνα τέλος στὰ ἐρωτικά τῆς γράμματα.

Ἐπίσης λοιπὸν ἕνα φύλλο χαρτί και ἐχάραξα ἐπάνω τῆς ἐπόμενης γραμμῆς :
« Δ ε σ π ο σ ὺ ν η ,

« Ὑπάρχουν σὴν ζωῇ ὑπογεωσῆσις στής ὁπῆσις αἱ εὐγενεῖς ψυχὰι ὀφείλουσαν νὰ ὑπακοῦσαν .»

« Μὴ κατηγορήσατε τὴν καρδιά μου γιὰ τῆς γραμμῆς ποῦ οὐς γράφω. Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σᾶς ἀγαπῶ, ἀλλ' ἄλλως ἔδοξε τῷ Θεῷ.

« Μὴ μὲ θεωροῦτε πειὰ ὡς ἐραστήν σας Μαρϊάννα, ἀλλ' ὡς φίλον ὁ ὁποῖος οὐς προσφέρει τὴν ἀφοσίωσίν του. Χαίρε...
Κ α ρ ο λ ο ς »

Σὲ λίγο ἔδωσα τὸν Ἰωσήφ τὸ γράμμα νὰ τῆς τὸ πᾶρ και ἐγὼ πῆγα πρὸς συνάντησιν τοῦ κόμητος.

Καυμὰ γυναίκα δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μὲ ἐλκύσῃ. Μιὰ εἰκόνα μόνο ζούσε σὴν ψυχῇ μου. Δὲν ἤθελα νὰ γιαιρεφτῶ ἀπὸ τὸν μεγάλον αὐτὸν ἔρωτα και προσιμοῦσα ν' ἀποθάνω ὑπὸ λύπη παρὰ νὰ ὑποφῶω τῆς γυδαῖτες παρηγοριῆς μιᾶς ποταπῆς ἐκείρας.

Βοῆκα τὴ Μάρθα σὲ μιὰ μικρὴ αἰθουσα ποῦ ἦταν κοντὰ σὴν ἀλή. Ἀπόρησις ἔσαν μὲ εἶδῃ. Πῆρα τὰ χέρια τῆς και τὰ ἐπῆλθα. Ἡ κόμησα ὀπισθοχώρησε.

— Μὴ φοβᾶσθε καθόλου Μάρθα, φεύγω, τῆς εἶπα.

Ἡ κόμησα κατάλαβε ἴσως ἀπὸ τὴν ταραχῇ μου και τὴν τρομαγμένη φωνῇ μου τὴν λυπηρὰ κατὰστασις ποῦ βρισκόμουν ἐκείνη τῇ στιγμῇ, γιὰτὶ μ' ἐπιηλώσαν ἔξαφνα, μ' ἔκουσε κοντὰ τῆς, χάριδιπε τὸ μῆτωπό μου και σὰν θεία πνοῇ μου ἐμυθόρισε σ' αὐτὴ μου :

— Κάρουλε, συγχωρεῖστέ με γιὰ τῆς λύπες ποῦ οὐς προσεβῶ ! . . .

— Ἄδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεῖς τὴν ἐκπληξῆ ποῦ ἔδοκίμασα.

« Ἔμεινα γιὰ μιὰ στιγμῇ βυθισμένος νὰ σκεφθῶ καλύτερα τὰ λόγια τῆς κα' ἔσαν γύρωσιν γιὰ ν' ἀπαντήσω, ἡ Μάρθα δὲν ἦτο πειὰ κοντὰ μου. Τὴν εἶδα σὴν ἄκρη τῆς ἀλλῆς νὰ ἔξαφανίζεται, νὰ χάνεται σὰν οὐκί και νὰ μ' ἀποχαριετῆ μὲ τὸ χεῖρι τῆς.

Αἱ ἡμέρες περνοῦσαν γογγυρα και ἐφθανε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Εἶχα γίνει πάλιν εὐθυμος.

Μόνον ὁ δόκτωρ, πάντοτε ἀσθηρὸς, ὑποψιφίζετο και φοβόταν. Ἡ κόμησα προσπαθοῦσε μὲ τὰ βλέμματα τῆς νὰ μου δῆν ἄραρος.

Ἄλλὰ κα' ἐγὼ ἔβλεπα διὲ ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα ἔπαυσε πολὺ ὅπως κα' ἐγὼ. Ἐνα βράδν ὁ κ. Ρώκ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν νυνοδέωσω.

- Προῆξατε κ. Κάρουλε τὸ πρόσωπο τῆς κομησῆς ; μ' ἐρώτησε.
- Ναι, ἀπήντησα.
- Εἶπαν καιροῦς λοιπὸν, φύγετε κύριε. Ἡ παρουσία σας τὴν σκοτώνει !
- ἔγραψε κ. Ρώκ διὲ εἶμαι ἐκτομὸς νὰ κἀμω τὴν θυσία αὐτῇ.
- Τὸ ξέρω, παιδί μου, γι' αὐτὸ και σ' ἀγαπῶ περισσότερο. Ἡ θυσία τὴν ὁποία κάνετε εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ τὸ ἐπιβάλλει ἡ τιμῇ. Εἶσαθε και

εἰ δύο νέοι και ἄρατοι. Ἔχετε πλασθῆ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ Θεὸς ὅμως ἄλλως ἔδοξε και ἄς γινη τὸ θέλημά του, Κάρουλε.

- Ναι, ἐπανάλαβα.
- Ἄνα φθάσουμε σὸ Μπιαρίτ, θ' ἀναχωρήσετε γιὰ τὸ Παρίσι, εἶπεν ὁ δόκτωρ...
- Πῶς ; Δὲν θὰ ἔλθω νὰ περῶω ὄλλες στιγμῆς μαζὶ σας, δόκτωρ ; ὠτίησα παρακλητικῶς.
- Θὰ ἐπιστρέψετε, Κάρουλε. Πρέπει ὅμως πρότερον ὁ κόμησις νὰ μὴν ὑπομιασθῇ τίποτε Μ' ἐννοεῖτε ;
- Ἔχετε δίκιο.
- Ἄλλως τε θὰ γράφετε σιτοῦς φίλους σας, καθὼς και σὲ μένα, ὁ ὁποῖος οὐς ἀγαπῶ πολὺ και θὰ καταλάβετε ἀργότερα διὲ, αὐτὸ ποῦ ἔκανα τὸ ἔκανα γιὰτὶ τὸ ἀπειτοῦσαι ἡ τιμῆ σας και ἡ συνειδήσεῖς μου.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησα, σφιγγοντας τὰ χεῖρια τοῦ γιαιροῦ, και δὲν θὰ λημονήσω ποτὲ διὲ μου ἔδειξατε τὸν δρόμο τὸν καθήκοντος, ὅπως τὸ ἔδιο θὰ ἔκανε και ὁ πατέρας μου.

— Ναι, εἶπεν ὁ κ. Ρώκ, ὁ δρόμος αὐτὸς φέρει σὴν γαλήνην και σὴν εὐλαμοῖνα. Τώρα ὅμως Κάρουλε, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ζῆσατε σὴν Παρίσι, μὴ σᾶς συγκαλύψω και οὐς ἐνθουσιασῇ ἡ ἐξωτερικῇ του ὄψεσις. Προῆξατε μὲ οὐς παρῶσθη τὸ πάθος σας και παρῶσθητε σὲ νέας ποροπετεῖας και καταστροφῆτες.

— Λημονεῖτε, δόκτωρ, ἀπήντησα, διὲ ἔζησα σὴν κοινοῖα τοῦ προαστεῖου τοῦ Ἄγλου Γερμανοῦ και διὲ ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ δια καρμῶσαν ἀπὸ κεινες τῆς ψυχρῆς δούκιουσε, ποῦ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀκροστοιγῆδες και τραγοῖδια και διὲ ὅλος μου ὁ ἔρωτος συγκαλυπτόμουν σὲ μιὰ ψυχῇ . . . πρὸς . . .

Τὴν σὺζῶω τοῦ φίλου σας.

— Εἶσαθε σκήρησις, δόκτωρ. Ὑπάρχουν σκεῖμα κατὰ τὰς ὁποῖας ἡ φοικτῇ αὐτῇ σκεῖμα μὲ βασανίζει ἀρεκτά, ὡστε και εἶνε περιττὸν νὰ μὲ πληγῶωσῃ και σῆς . . .

Ἐπῶσθη ὁ δόκτωρ. Ἡ μιὰ τρέφεται μὲ μύθους και καταπατεῖ και τὰ ἱερώτερα τὸν αἰσθημάτων. Ἡ ἄλλη ἐνθυμῆται τὰ καθῆς κοντὰ τῆς πρὸς τὴν τιμῇν και τὴν φίλαν και θὰ προτιμοῦσε ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ προδῶσῃ τὴν φίλια.

— Ὁ ομοῖος σας εἶναι ἀκοιρησις.

— Λοιπὸν Κάρουλε, δὲν πρέπει ἡ ἔπαυξις σας νὰ ἀμυθαῖ.

Διέκομα τὸν δόκτωρα : — Ἀρεκτῇ πειὰ, τοῦ εἶπα, τὸ θέμα αὐτὸ ἐξηνηλθῆ. Ἡ ζωῇ μου οὔτε θλίβην οὔτε εὐλαμοῖναν, μόνον σ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα εἶνα θυμῆται τὰ πᾶσα. Χωρῆς αὐτὸν εἶμαι ψυχῇ γεκρά, λαμπράδα σβυσμένη. Δὲν θέλω οὔτε νὰ παρηγοροῦμαι οὔτε νὰ μὲ λυποῖνται. Θὰ ζήσω μόνος, σὰν ἄρατος, μακρὰ ἀπὸ τὴν πόλι ἀπὸ τὴν ζωῇ, τὴν κῆνησι, τὴν χαρὰ . . .

Φοιχῇ μὲ πᾶνει διαν γράφω τῆς γραμμῆς τοῦ κεφαλαῖου αὐτοῦ. Μιὰ μόνον ἡμέρα μᾶς ἐχωρίζεν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν μας σὸ Μπιαρίτ.

Εἶχα ἀποφασίσει τὸν χωρισμὸν αὐτὸν ποῦ ἦτο ἀπαραῖτητος. Παρηγοροῦμην μονάχα μὲ τὴν ὑπόσχεσις τοῦ κ. Ρώκ διὲ θὰ ἔβλεπα κάπου κάπου τοῦς φίλους μου.

Θὰ ἔπερα μὲζὺ σὴν ἐρημῇ μου τὰ μεσιδιάματά τῆς, τὰ βλέμματα τῆς, ἔλεγα μόνος μου. Ἄλλ' ἀλλοῖμονο ! Μόνον πικρῶσαν και κατασγύνην ἔδοκίμασα. Ὁ Κόμησις εἶχεν ἀρεκτῆσις ἡδὴ τοῦς περῶπᾶτους τοῦ σὴν ἔσοχῇ, ὅπου περῶσθε ἀρεκτῆς ὄρες.

Ἐρισκόμυθα σὴν δεκάτην Ἀγούτιου. Ἡ κόμησα Μάρθα κουρασμένη δὲν ἐξῆλθε καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς τὴν ἡμέραν αὐτῇ.

Ἐγὼ μελαγχολικὸς και βαρῶς, ὅπως ἦλες τῆς ἡμέρες ποῦ δὲν τὴν ἔβλεπα γυρνοῦσα σὸ μέγαρον ἀφηρημένος, ζητῶντας νὰ ἐντυπωθῶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς κατοικίας ἐκείνης τὴν ὁποῖαν ἐπερῶσθη νὰ ἔγκαταλείρω γιὰ πάντα !

Ἡ Μάρθα θὰ ὑπέθετεν ὁ ἡ ἀναχώρησις αὐτῇ δὲν μου ἦτο βαρεῖα, κα' ὀδυνῆθῇ δὲν προσπαθοῦσα ν' ἀνισταθῶ.

Ἡ ἡμεροῖα κυριευμένος ἀπὸ μανῶσαν, μπορεῖ νὰ ὑποδῶσῃ διὲ τὴν λημονῶν, διὲ φεύγω ἡσυχῶς.

Ὁχι ! ὄχι ! πρέπει νὰ μᾶθῃ τὰ πάντα. Πρέπει νὰ ὄθῃ, διὲ εἶμαι διὲ φορεῖς δυστυχισμένος. Πρέπει νὰ μάθῃ διὲ ἀν πολεμοῦσα ν' ἀνισταθῶ σις παρακλήσεσι ταῖς δικαῖς τῆς, ἔπερσε ἐξ ἄλλου νὰ ὑπακούσω σις διαταγῆς τοῦ κ. Ρώκ. (Ἀκολουθεῖ)

